

Замлъкнаха барабаннитѣ, ожесточени ^{ме} крѣсъци. Срѣдъ гжститѣ редици на царскитѣ войски настана смущение. Стрѣзомиръ смъкна наличника си, подаде за мигъ глава извънъ кулата.

Явно бѣше, че нѣщо се е случило.

Въ това време царъ Асѣнъ Борилъ се бѣ оттеглилъ на закрито мѣсто и слушаше пристигналия отъ къмъ Епиръ гончия.

Това, което запотениятъ и моренъ вестогонецъ му разказваше бѣ толкова неочаквано и невѣроятно, че въ първия мигъ не му достигна нито сила да извика, нито воля да запита за повече подробности.

Облегнатъ тежко на меча си, съ наведена напредъ глава, Борилъ дишаше по-задъхано, по-морно и отъ самия гончия. Мжтни облаци забулиха за мигъ челото му и на всички се стори като че той залитна. Ала съ рѣзко движение той дигна глава, челюститѣ му се сгърчиха въ нечовѣшка болка. Даде мълчаливо знакъ на войводитѣ да оставятъ нападението и да го последватъ къмъ стана.

Изплашенъ отъ внезапното завръщане на Ерикъ Филандъръ съ всички свои бойни сили, епирскиятъ деспотъ Михаилъ се отметналъ отъ съюза съ българитѣ и станалъ васалъ на латинския императоръ. А, за да бѣде скрепенъ този новъ съюзъ по-яко, Михаилъ далъ дъщеря си за жена на графъ Евстахий, брата на императора, заедно съ една трета отъ цѣлата земя. И сега, съединенитѣ войски на латинитѣ и гърцитѣ се готвѣли да нападнатъ Борила, идвайки на помощъ на Стрѣзомиръ. А и Славъ билъ отъново готовъ да потегли съ своитѣ люде, да му загради пътя за връщане назадъ, да си отнеме загубения Мелникъ.

Бѣха паднали въ клопка . . .

Нека другъ пътъ пакъ слага вѣра въ ромейско обещание. И ужъ мислѣха съ дружни сили да изгонятъ проклетитѣ пришелци отъ полуострова . . . Какъ бѣ можалъ да се измами въ лъжливитѣ имъ обещания? Нима ромейтѣ не бѣха предали Сѣръ на Ерикъ Филандъръ, когато ломбардитѣ бѣха повикали на помощъ българитѣ противъ им-